kiskus kuue seljast, wiskas neid maha ja sõkkus ise wihaselt jalgadega otsas. Teisel silmapilgul oli ta kui pahadest waimudest aetud, kõrtsist wälja läinud.

Ta jooksis enam kui kõndis otsekohe nõiamoori Kadaka Leenu juure. Tema — jah tema üksi wõis siin aidata. Senna jõudes räägis ta põhjani oma õnnetuma armastuse loo ära. Wanamoor kuulas mokke muigutades pealt. Kui Willem kõne lõpetas, wastas wanamoor: Selle kohta tean ma üsna head nõuu. Wõta see karbikene ühes, kanna seda kolm päewa oma rinna peal, siis katsu nägemata Liisa ümber häkitselt kinni hakata ja kolm tublit musu anda. Siis on Liisa täiesti sinu oma.

„Jah, kui ma nägemata oleks, siis läheks see korda!..." lisas ta kartlikult wanamoori juttu peale.

Isegi Kadaka Leenu naeratas. Aga ta teadis ka tingi nõuu. Ta andis Willemi kätte weikese topsi punase pulbriga, üteldes: „Waata siin sees on põhja kotka südame pulber. Selleşt pead ja kolm näputäit kummagisse saapaninasse panema, siis ei näe sind üksgi inimeseh i n g."

Willem wõttis pulbri ja kastikese, tänas hea õpetuse eest ja läks, 5 nukelist wanamoori waewapalgaks mahajättes, oma teed.

Kolmandama päewa õhtul läks ta kartliku südamega trahterisse. Ninna peal seisis nõia kastikene, saapaninades põhjakotka südame pulber. Taga astus ta trahterisse. Ta tahtis nägemata ja kuulmata omale ühte platsi üles otsida. Tal oli ju nõiarohi saapaninas! Taga lähines ta ühele lauale, kus üks wõeras herra aset oli wõtnud. Ta tegumood tunnistas, et ta üks külmawerelisteşt inglasteşt oli. Inimesed ei pannud teda tähelegi; inglane, kelle kõrwale ta asus, luges eksitamata oma ajalehte edasi. Willemi süda hüppas rõõmu pärast sees. Nüid ta teadis, et ta tõesti nägemata oli!...

Willem tundis joogi jänu. Liisat ei tahtnud ta kutsuda, seşt et see ju mitte sugugi aimatagi ei tohtinud, et ta seal oli! Korraga tuli tal hea mõtte. „Ta ei näe mind ju mitte!" ja tühendas kartmata inglase õlleklaasi. See ei näidanud seda mitte tähelegi panewat. Willemi imestus pulbri mõju üle kaswis ikka suuremaks.

Liisat ei olnud ikka weel mitte ilmunud. Willemi jänu oli nüid jault kustutatud, nüid asus aga nälg ta kallale. Inglase ees seisis hästi lõhnaw, weikseks lõigatud praad taldreku peal, kust ta aegajalt kahwliga jälle mõne tükikese suhu pistis. Kui ta õlut juues nägemata oli olnud, miks ei pidanud siis ka siin katse õnneks minema? Ilma mõtlemata wõttis Willem inglase taldreku ja oli lühikese ajaga praadiga walmis. See oli aga ometi juba inglaselegi liig. Ta waatas kord kurjaste Willemi pääle, ümises paar arusaamatat sõna ja hõikas Liisat. „Mina tahan weel üks õlu ja weel üks liha!" ütles ta üksluiselt Liisale, kes mitme õlle klaasiga ilmunud oli. Nobe neiu pani ühe klaasi inglase ette, ja teise lükas ta — Willemi poole. — Kas Liisa teda siis wiimati nägi?... „Ah!" waigistas ennast Willem, „see saab mõne tarwis olema, kes weel alles — tulema saab!"

Willemi plaan oli nüid walmis. „Nii pea kui ta jälle ligidale tuleb," otsustas Willem kerge wärinaga, „siis saab Liisa need kolm musu!" Ei läinud mitte kaua aega, siis pöörts Liisa jälle tagasi inglasele wärsket praadi tuues, mille taldrekut nüid targaks saanud wõeras kõwasti kinni